ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΡΟΛΑΝ

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΑΣΤΕΡΙ

Ἦταν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων κι' ὁ Πέτρος Βαλώρ, κλεισμένος μέσα στὴ φτωχική του καλύβα, συλλογιζόταν λυπημένος τὴν ἄτυχη τύχη του, ἐνῶ οἱ ἄλλοι χρυσοθῆρες διεσκέδαζαν στὸ μοναδικὸ πανδοχεῖο τοῦ Γκρίκαλαντ ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ μεγάλα χάρτινα φανάρια κρεμασμένα ἀπὸ ἕνα κατιφορτωμένο μὲ δῶρα χριστουγεννιάτικο δενδρο. Οἱ κάροι ἐκεῖ ἄναψαν πειὸ πέρα ἀπ' τὸν καμπὸ μεγάλες φωτιὲς καὶ εἶχαν σείσει γύρω τους χορὸ ὑπὸ τοὺς ἤχους μιᾶς ἀλλοκότης ὀρχήστρας. Ὁ Πέτρος, μόνος κι' ἔρημος καθὼς ἦταν ξαναθυμοῦνταν τὴ μαύρη καὶ ἄραχλη ζωή του.

Εἶχε μείνει ἀπὸ μικρὸς ὀρφανὸς στὴν πατρίδα του, κι' ὅταν ἄξιφνα κληρονόμησε κάμποσες χιλιάδες ἀπὸ μιὰ θεία του, ἀποφάσισε νἀφεθῆ σ' αὐτὴ τὴ μακρυνὴ χώρα τῆς Ἀφρικῆς γιὰ νὰ δοκιμάση τὴν τύχη του, ὅπως τοσοι ἄλλοι. Καὶ μὲ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ εἶχαν περισσεψη ἀπ' τὸ ταξεῖδι του ἀγόρασε μιὰ μικρὴ ἔκταση στὸ ἴδιο ἀκριβῶς μερος ὅπου κάποιος κεφαλαιοῦχος εἶχεν ἀναπαλύψει πρὶν ἀπ' αὐτὸν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐκεῖνα διαμάντια τὰ ὁποῖα πουλιοῦνται σὲ ἀφάντασσες τιμες. Ὁ Πετρος ἦταν τότε ἴσαμε εἰκοσιεφτὰ χρονῶν κι' εἶχε μεγάλο ζῆλο στὴν ἐργασία. Ἀφοῦ ἀγόρασε τὰ ἀναγκαῖα γι' τὴν ἐκμετάλλευση ἐργαλεῖα στρώθηκε στὴ δουλειά, γεμάτος ἀπὸ τρελλὲς ἐλπίδες. Μὰ ἡ τύχη του δὲν τον εὐνόησε καθόλου. Τρία χρόνια εἶχε δουλέψει ἐκεῖ σὰν σκυλὶ καὶ ὅμως ἦταν πιὸ φτωχὸς κι' ἀπ' ὅσο ἦταν ὅταν πρωτοπάτησε τὸ πόδι του σ' αὐτὰ τὰ μέρη.

Ἐ ῶ τολλοὶ ἄλλοι σύντροφοί του, πειὸ τυχεροὶ ἀπ' αὐτόν, εἶχαν ἀλουσεῖ πέτρα ἐξ ἀγνοῦ κ' ἐπρόκοψαν αὐτὸ δὲν ἔβγαζε ἀπὸ τὴ γῆ ἀποτα ἄλλο παρ' ἀγκάθια τὴ σκόνη. Πολὺ κόλα, ὅμως ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ ἄφεσε νὰ τὴ ψυχοξῆ σ' ἐκεῖνη τὴ χώρα ὅπου τὰ εἶδη της πρωτη, ἀνάγκης ἐστοιχίζαν παναριβά.

Τελειωμένες φορὲς ἄλλαξε τόπο μὲ τὴ ἐλπίδα μήπως ἡ γῆ τοῦ φανῆ ἄλλοῦ πειὸ εὐνοϊκή, πεντοῦ ὅμως τον κυνηγοῦσε ἡ ἴδια ἀναπαδια.

Τότε ἀπελπίστηκε, τοῦ ἀπόμεινε τὸ θόρρος καὶ σκέφτηκε νὰ φύγη ἀπ' τὴν ἄχαριστη κι' ἀφιλόξενη αὐτὴ χωρα, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν πατρίδα του ὅπου κανένα ἀγαπημένο προσωπο δὲν τον περιμενε πεια...

Κι' αὐτὴ τὴ νύχτα, ποὺ οἱ ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας του τὸν πλημμυρουσανε μ' ἕνα γλυκὸ μεθυσι, κ' ἐνῶ οἱ συντροφοί του γλεντοῦσανε ξέγνοιαστοι, ὁ Πέτρος Βαλὼρ ἀπεφάσισε νὰ σεστοιμῆ, νὰ ξεπατρεδέψῃ μιὰ καὶ καλὴ μ' αὐτὴ τὴ ζωή, στὴν ὁποία τυποτα δὲν τον συγκρατουσε.

Βγῆκε τότε σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴν καλύβα του. Ἡ ὑχτα ἦταν φωτεινὴ, μιὰ ἀπὸ τὶς ὠμοιοτερες ἀφρικανικὲς νύχτες, καὶ σὰν οὐρανὸ λαμπυκοπολοῦσαν μέτρητα ἀστερια, πέρασε μπρος ἀπ' τις καλύβες τῶν ἄλλων ποὺ γιόρταζαν τὰ Χριστούγεννα στὸ πανδοχεῖο μὲ χαρούμενα τραγούδια, κι' ἀπομακρυνθηκε βιαστικός, τρέχοντας σχεδὸν τωρα, προς τὸ μέρος τοῦ μεταλλείου του. Ἀπὸ ἐκεῖ ψηλὰ ἐσκοπευε νὰ γκρεμιτῆ θελοντας μ' αὐτὸ νὰ δείξῃ τὴν περιφρονησή του στὴ μοῖρα ποὺ τον εἶχε νικήσει.

Ὅταν ὅμως ἔφτασε κοντὰ στὴν τελευταία καλύβα τοῦ μικροῦ χωριοῦ, μια παιδικὴ φωνὴ τὸν ἐσταμάτησε. Λοξοδρομησε τότε μηχανικὰ καὶ πλησιάζοντας σὲ μερικὲς εὐκαλύπτους εἶδε μιὰ μικρὴ κόρη μ' ὡραῖο πρόσωπο ποὺ προσευχόταν γονατισὴ μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια, κυττάζοντας ψηλά.

— Καλέ μου Χριστούλη, ἔλεγε, βάλε μέσα στὸ παπουτσι μου τ' ὠμορφο ἀστέρι ποὺ βλέπω ἐκεῖ ψηλά, γιὰ νὰ παίζω κάθε μέρα μαζί του...

Ἔξαφνα ἡ μικρὴ ἄκουσε κάποιο θόρυβο πίσω της, σηκώθηκε πάνω, καὶ ὅταν ἀντίκρυσε τὸν ἄγνωστο, τοῦ χαμογέλασε ἄφοβα.

— Πῶς σὲ λέν ; τὴν ἐρώτησε ὁ Πέτρος.

— Λατίτια Βαζάρι. Εἶμαι πέντε χρονῶν, καὶ περιμένω τὸν πατέρα μου...

Ὁ Πέτρος τότε ἄρησε ἕνα πνιγμένο ξεφωνητό. Τὸν Ἀντρέα Βαζάρι τὸν εἶχαν σκοτώσει τὸ ἴδιο αὐτὸ πρωῒ οἱ συντρόφοι του, γιατι τον εἶχαν πιάσει νὰ τοὺς κλέβῃ ! Κανένας ὅμως δὲν εἶχε συλλογιστεῖ τὶ θὰ γινόταν αὐτὴ ἡ μικρούλα ποὺ ἔμενε τώρα μόνη κ' ἔρημη στὸν κόσμο, ἀφοῦ ἡ μητέρα της εἶχε πεθάνει ἀπὸ πολὺν καιρό.

Ὁ Ἀντρέας Βαζάρι, ποὺ ἦταν κλέφτης ἐξ ἐπαγγέλματος μετὰ τὸ θάνατο τῆς γυναίκας του, θέλοντας νὰ διαφύγῃ τὴν ἐπίβλεψη τῆς Ἰταλικῆς ἀστυνομίας, ἤρθε στὴ Γκρίκαλαντ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ γίνῃ κάτοχος καμμιᾶς ξένης περιουσίας. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ χωριστῆ ἀπὸ τὴν κόρη του, τὴν πῆρε κι' αὐτὴ μαζί του κι' ἔτσι ἡ Λατίτια, χάρις στὶς φροντίδες τοῦ πατέρα της, δὲν εἶχε νιώσει ποτὲ καμμιὰ θλίψη ἀπὸ τότε ποὺ ἤρθεν στὸ Γκρίκαλαντ. Τὶ θα γινόταν ὅμως τώρα ποὺ ἔχασε τὸ μόνο προστάτη της ;

Ὁ Πέτρος κύταξε τὴν ὀρφανὴ καὶ πρόσεξε πῶς ἡ μικρὴ ἔτρεμε ἀπ' τὸ κρύο κι' ὅτι τὸ πρόσωπό της ἦταν κίτρινο σὰν τὸ λεμόνι. Δὲ θέλησε νὰ τὴν ἀνησυχήσῃ καὶ δοκίμασε νὰ τῆς χαμογελάσῃ, ἐνῶ τὴν ἔπιανε ἀπ' το χερι.

— Τί ζητᾶ ἀπὸ τὸν καλὸ Χριστο ; τὴν ἐρώτησε σὲ λίγο.

— Ἕνα ἀστέρι.

— Ἕνα ἀστέρι !...ἐπανέλαβε ἐκεῖνος ἔκπληκτος. Καὶ τὶ θὰ τὸ κάνῃς ;

— Γιὰ νὰ παίζω !...Ὤ ! Δὲ θὰ τὸ σπάσω,ἔννοια σου ! Καὶ ὅταν θὰ σκοτεινιάζῃ σπίτι μου τ' ἀστέρι θὰ μοῦ φέγγῃ καὶ δὲ θὰ φοβᾶμαι. Νά, γιὰ κύτταξε ἐκεῖ ψηλά, τὸ βλέπεις ἐκεῖ ποὺ δείχνω μὲ το δάχτυλό μου :...Αὐτὸ εἶνε το ὠμορφότερο ἀστέρι...

Ὁ Πέτρος πῆρε στα χέρια του τὴ μικρὴ τὴν πῆγε στὴν καλύβα της καὶ τὴν ἐξέπλωσε πάνω στὸ κρεβάτι, ποὺ ὁ πατέρας της δὲν εἶχε προφτασει νὰ τὸ σιγουρίσῃ τὸ πρωῒ Ἡ Λατίτια ἤπιε ὑπάκουη τὸ ζεστὸ τσαῒ ποὺ τῆς ἑτοίμασε, τὲν εὐχαριστησε μὲ τὸ βλέμμα της καὶ τὸν παρακαλεσε νὰ πάη νὰ βρῇ γρήγορα τὸν πατέρα της.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Πέτρος, ἔβγαινε ἔξω, ἀφοῦ τὴν καληνύχτισε, παρετήρησε ὅτι τὸ παπουτσι της ἦταν τοποθετημένο σὲ φανερὴ θέση στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας, ἀπ' τὴν ὁ οἰα θάμπαινε ὁ καλὸς Χριστός. Θέλοντας τότε νὰ προδιαθέση τὴ μικρὴ στὴν ἀπαγοητευση ποὺ θὰ δοκίμαζε, ὅταν θὰ ξυπνοῦσε το πρωῒ καὶ θἄβρισκε τὸ παπουτσάκι της ἀδειανό, γύρισε πισω καὶ τῆ εἶπε :

— Ἄδικα πεταμένες τ' ἀστερι σου. Ὁ Χριστὸς ἔφερε πολὺ ψηλὰ κι' ὁ καλὸς Χριστὸς δὲν μπορεῖ ν' ἀκουμπήσῃ ἐκεῖ...

— Δὲ ; ἐγὼ ἀποκρίθηκε ἐ ενη χωρὶς ἀλωνια. Ἐγὼ νομίζω πῶς θὰ πάη ἡ σκάλα καὶ θ' ἀνεβῆ ἐκεῖ πανω...Τὸν παρακαλεσα τοσο πολυ...

Καταλαβαίνοντας τώρα ὁ Πέτρος ὅτι δὲ θὰ μποροῦσε νὰ κανῇ τὴ μικρὴ νὰ χαση την πίστη της στὴν καλωσύνη τοῦ Χριστοῦ βγῆκε ἀπὸ τὴν πενθιμη καλύβα κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ βιαστικα, ὅπως πρῶτα, πρὸς τὸ θανατο. Προχωρησε ἔτσι στο μεταλλεῖο του ποὺ χωριζοταν ὅπ τ' ἄλλα μ' ἕνα φράχτη ἀπὸ ξυλινα παλούκια... Ὅταν ἔφτασε στὴν ἄκρη του σταματησε, σταύρωσε τὰ χερια του κ' εἶπε :

— Δεν ἔχω κανέναν σὲν κόσμο. Κανένας δὲ θὰ λυπηθῆ γιὰ το θανατό μου.

Ἔξιφνα ὅμως ὁ νοῦς του πεταξε στὴν κόρη τοῦ Βαζάρι ποὺ ἔμενε μόνη της, ὁλομονχη στον κόσμο κι' ἔνιωσε νὰ τὸν σφιγγῃ στὴν καρδιὰ μιὰ φρικτὴ ἀγωνία, καθως συλλογιζόταν τὶς δυστυχίες ποὺ περιμεναν τὴ φτωχὴ Λατίτια. Ἡ γλυκεια φωνή της κελαδοῦσε ἀκόμα σ' αὐτιά του.

— Θὰ πάρῃ μιὰ σκάλα...τὸν παρακάλεσα τόσο πολὺ τὸν καλὸ Χριστό !..

Ὁ Πέτρος κύτταξε τώρα τον οὐρανό...Ὤ ! Πόσο ἔλαμπε τ' ἀστέρι ποὺ τοῦ εἶχε δείξει ἡ μικρή. Μιὰ παρόμοια λάμψη φώτισε ἄξιφνα τὸ παριγιμένο μυαλό του. Κ. ὶ χωρὶς νὰ σκεφθῆ περισσότερο ἔκανε ἀπότομα μεταβολὴ κι' ἀπομακρύνθηκε γρήγορα ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ γκρεμνοῦ—ἀπ' τὸ θάνατο. Ἔτρεξε ἀμέσως στὴν καλύβα τοῦ Βαζάρι, ἀφουγκράστηκε πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τὴν κανονικὴ ἀναπνοὴ τῆς Λατίτια καὶ ξαναγύρισε στὸ σπίτι του. Οἱ σύντροφοί του τραγουδοῦσαν ἀκόμα στὸ πανδοχεῖο, κι' οἱ φωτιὲς τῶν Νέγρων ἔλαμπαν πειὸ πέρα ἀπ' τὸν κάμπο. Ὁ Πέτρος μπῆκε μέσα στὴν ἔρημη καλύβα του, ἄναψε ἕνα φανάρι, πῆρε ἕνα βαρὺ δέμα ἀπὸ χοντρὰ σκοινιά, ἕνα τσαπι, δύο κουβάδες, ξαναγύρισε στὸ μεταλλεῖο του καὶ κατέβηκε μέσα στὸ βάραθρο ὅπου πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα θὰ εὕρισκε τὸ θάνατο.

Ἀφοῦ ἐγέμισε τοὺς κουβάδες του μὲ χῶμα, τοὺς ἐτράβηξε ἔξω, ἀνέβηκε ἀπάνω καὶ κρατῶντας τους στὰ χέρια ἔτρεξε στὴν καλύβα του γιὰ νὰ κοσκινίσῃ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὸ καταραμένο αὐτὸ χῶμα ποὺ τόσον καιρὸ τὸν ἀπατοῦσε.

***

— Νὰ ὁ Βαλώρ !...Ἔλα ἐδῶ Πέτρο Βαλώρ.Τὶ γίνεσαι; Ἔλα νὰ τραγουδήσῃς καὶ νὰ πιῇς μαζί μας. Ἡ τύχη μόνο στοὺς μπεκρῆδες χαμογελάει...

Αὐτὲς οἱ φράσεις ἀκούγονται σὲ λίγο μέσα στὸ βρώμικο πανδοχεῖο ὅπου οἱ χρυσοθῆρες διεσκέδαζαν μεθοκοπώντας. Ὁ Πέτρος ὅμως ἦταν χλωμός, τὰ χείλη του ἔμεναν κλεισμένα καὶ τὸ πρόσωπό του ἔδειχνε μεγάλη συγκίνηση.

— Κοντεύω νὰ πιστέψω, εἶπε τότε κάποιος χρυσοθήρας, μὲ βραχνὴ φωνή, πῶς ὁ Βαλὼρ θἄχῃ βρῇ ὁλόκληρη περιουσία.

— Ἀκριβῶς, ἐπεβεβαίωσε ὁ Πέτρος.

Ὅλοι τότε σηκώθηκαν, τὸν περικύκλωσαν κι' ἄρχισαν νὰ τὸν ρωτοῦν :

— Ποῦ ;.. Πότε ;... Βρῆκες κανένα μεγάλο διαμάντι :...Πόσων καρατίων ;...

Ὁ Πέτρος ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα ὡραιότατο διαμάντι ποὺ εἶχε σχῆμα μεγάλου

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

Ὁ Φρειδερίκος Μιστράλ, ὁ μεγάλος Προβηγκιανὸς ποιητής, δὲν ἔγραψε μονάχα τὴν ἀριστουργηματικὴ Μ ι ρ έ γ ι α. Κάθε χρόνο, προσέφερε τακτικὰ τὴ συνεργασία του καὶ στὰ διάφορα φιλολογικὰ ἡμερολόγια. Μεταξὺ τῶν μικρῶν καὶ χαριτωμένων ἱστοριῶν ποὺ δημοσίευσε στὰς ἐτησίας αὐτὰς ἐκδόσεις, εἶνε καὶ ἡ ἑξῆς :

«...Μιὰ μέρα, ἕνας φτωχὸς ζητιάνος βαρέθηκε πιὰ νὰ βασανίζεται, καὶ πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ ξεμπερδέψῃ μιὰ καὶ καλὴ μὲ τὴν μαύρη καὶ ἄραχλη ζωή του. Πηγαίνει λοιπὸν καὶ πέφτει στὸ Ροδανὸ ποταμό. Κατὰ τύχη ὅμως περνοῦσε κείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ κεῖ ἕνας χωριάτης ὁ ὁποῖος χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, πέφτει καὶ κεῖνος στὸν ποταμό, ἁρπάζει τὸν αὐτόχειρα ἀπ' τὰ μαλλιά, τὸν βγοῖζει ἔξω καὶ τὸν ξαναφέρνει στὴ ζωή.

Μὰ ὁ φτωχὸς ζητιάνος μόλις συνῆρθε καὶ εἶδε πὼς δὲν εἶχε πεθάνει ἀκόμα, ὠρμησε καὶ ξανάπεσε πάλι στὸ νερό ! Ὁ χωριάτης ἀναγκάσθηκε τότε νὰ κάνῃ καὶ γιὰ δεύτερη φορὰ ἕνα λουτρὸ γιὰ νὰ ξαναγλυτώσῃ τὸν ἀπελπισμένον αὐτὸν ἀπὸ σίγουρο θάνατο.

Τί τὰ θέλετε ὅμως... Ὁ ζητιάνος τὸ εἶχε πάρει σώνει καὶ καλὰ ἀπόφαση ν' αὐτοκτονήσῃ. Καὶ μολις ἤρθε λιγάκι στα μυαλά του ἔβγαλε τὸ μαντῆλι του, τὸ στριφογύρισε, τῶκανε σὰ σκοινὶ καὶ κρεμάσθηκε μὲ δαῦτο ἀπὸ μιὰν ἰτιά. Ὁ χωριάτης ἔτρεξε τότε νὰ φωνάξῃ τοὺς χωροφύλακας. Ὅταν ὅμως ἔφτασαν ἐκεῖνοι, ὁ φτωχὸς ζητιάνος ἦτανε πειὰ νεκρός !

— Καλά, εἶπανε τότε οἱ χωροφύλακες τοῦ χωριάτη, μπροστὰ ἤσουν καὶ δὲν ἔτανες ν' ἁπλώσῃς τὸ χέρι σου νὰ τὸν γλυτώσῃς τὸν ἄνθρωπο ;

— Νὰ σᾶς πῶ, τοὺς ἀπονρίθηκε τότε ὁ χωριάτης. Τὸν εἶδα δυὸ φορές, μπρὸς στὸ μάτια μου, νὰ πέφτῃ στὸ ποτάμι νὰ πνιγῇ. Καὶ τὶς δυὸ φορὲς ἔπεσα στὸ νερὸ καὶ τὸν ἔβγαλα στὴ στεριά. Ὅταν ὅμως τὸν εἶδα νὰ κρεμιέται ἀπ' τὴν ἰτιά, νόμισα πὼς ἰῶκανε γιὰ... νὰ στεγνώσῃ !...»

φουντουκιοῦ καὶ λαμποκοποῦσε ἀπ ὅλες τὶς μεριές. Μιὰ δυνατὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ βγῆκε τότε ἀπὸ τὰ στήθια ὅλων συγχρόνως. Ἐκεῖνο τὸ διαμάντι ζύγιζε τὸ λιγώτερο ἑκατὸ καρατια καὶ θὰ ἔκανε περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο.

Τὸ γλέντι λησμονήθηκε μὲ μιᾶς κι' ὁ εὐτυχὴς κάτοχος τοῦ θησαυροῦ, δὲν ἤξερε σὲ ποιὸν νὰ προσφέρῃ τὴν ἀπανθρωπιά. Ὅταν τελοσπάντων ἱκανοποιήσε τὴν περιέργειά τους πῆρε κατὰ μέρος τὸν Κορνήλιο, τὸν Ἰσπανό, ποὺ ἦταν εἰδικὸς νὰ δίνῃ κανονικὰ σχήματα σὲ ἀκατέργαστα διαμάντια κι' ἄρχισε νὰ τοῦ μιλῇ σιγά, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐχαϊδευε τὴν πολύ μικρὴ πέτρα μὲ τὸ χέρι κι' ἐ τὸ κ ι μ ι α τοῦ.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες ὥρες ὁ Πέτρος ἔβγαλε ἀπ' τὸν καλυβὶ τοῦ Ἰσπανοῦ κρυφὰ στὸ χέρι του τὸ διαμάντι τοῦ λιμαρισμένο, λαμπερό, ὄμορφο σὲ τ ἀστέρι ποὺ χ ε δεῖ στὸν οὐρανὸ ἡ Λ ε π τ ε τ κι' τόσο τὸ λαχταρούσε ..

Πῆγε τότε ἀπ' ἔξω ἀτ' τὴν καλύβα τῆς ὀρφανῆς κι' ἀροῦ κάθησε στὸ κατώφλι τῆς πόρτας βάλθηκε νὰ τρίβῃ μ' ἕνα μαλλινο σκουτὶ τὸ διαμάντι πολὺ ἄρχισε νὰ σπιθοβολᾶ. Ὅταν ἔ σωσε τὸ ἔβαλε προσεχτικὰ μὲς στὸ μικρό της παπουτσὶ ποὺ κρ σε τὴν ἐπίσκεψη τοῦ καλοῦ Χριστοῦ, καὶ περίμενε νὰ ξυπνήσῃ ἡ μικρή. Σὲ λίγο ἄκουσε μιὰ χαρούμενη κραυγὴ ἀπ' τὸ κρεββάτι της :

— Τ' ἀστέρι μου, νατο τ' ἀστέρι ποὺ περίμενα !...

Μὲ δυὸ πηδήματα ἡ Λατίτια βρέθηκε κοντὸ στὸ παποῦτσι της. Γονάτισε γιὰ νὰ πάρῃ μὲ τὸ μικρό της χέρι τὴν πέτρα ποὺ λαμποκοποῦσε ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, τῆς ἔδωσε ἕνα φιλὶ τρυφερὸ κι' εἶπε χαριτωμένα :

— Γελάστηκες, καλέ μου Χριστέ, τ' ἄλλο τ' ἀστέρι ποὺ σοῦ εἶχα δείξει ἦταν πειὸ μεγαλο, ἀλλὰ τὸ ἴδιο κάνει. Κ' ἐσοῦτο λάμπει σὰν ἐκεῖνο.

Ἔξαφνα εἶδε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ τζάμια τὸν Πέτρο καὶ τοῦ ἔγνεψε νὰ μπῇ. Μόλις ἐκεῖνος πῆγε κοντὰ της τοῦ εἶπε :

— Βλέπεις ποὺ ὁ Χριστὸς ἀνέβηκε μὲ τὴ σκάλα στὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ μοῦ φέρῃ τ' ἀστέρι μου !

Ὁ Πέτρος φίλησε συγκινημένος τὸ φωτεινὸ παιδιάτικο πρόσωπό της, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάπαυσις ἐκεῖ κάτω, στὴν ἄκρη τοῦ μεταλλείου, τὸν εἶχε σώσει ἀπὸ τὸ θάνατο, καὶ τὰ γαλανὰ καὶ ἀθῶα μάτια της τοῦ φάνηκαν πολυτιμώτερα ἀπὸ τὰ πειὸ ὡραῖα διαμάντια τοῦ κόσμου.

Σὲ λίγο ὅμως ἡ κόρη θὰ τὸν ἐαναρωτοῦσε γιὰ τὸν πατέρα της. Ἐκεῖνος θὰ προσπαθοῦσε τότε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, θὰ τὴν ἐχαϊδευε, θὰ τὴν ὠ ὁμαζε κόρη του κι' ἡ μικρὴ Λατίτια πολὺ γρήγορα θὰ λησμονοῦσε, μὲ τὴν εὐκολία ποὺ λησμονοῦν τὰ παιδιὰ στὴν ἡλικία της...Θὰ περνούσανε μαζὺ τὴ ζωή τους, πλούσιοι κι' εὐτυχισμένοι. Θὰ τὴν ἔκανε κόρη του...Τοῦ εἶχε φέρει τὴν εὐτυχία...

Πὼλ Ρολὰν

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΥΠΟ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΟΙ ΜΠΟΥΝΑΜΑΔΕΣ....

...Κοντεύει μεσημέρι. Ἔφτασε ἡ πορφαμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, κι' ἀκόμα δὲν ψώνισα τοὺς μπουναμάδες μου...

Ἔτσι γίνεται κάθε χρόνο. Ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες τοῦ Δεκεμβρίου, ὑπόσχομαι ρητὰ στὸν ἑαυτό μου νὰ μὴ περιμένω ὥς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς γιὰ νὰ κάνω τὰ ψώνια μου. Στὶς 15 τοῦ μηνὸς θὰ κάνω τὴν πρώτη ἔφοδό μου στὰ καταστήματα τῶν κομψοτεχνημάτων ἁρματωμένος μ' ἕναν κατάλογο τῶν «ὑποχρεώσεών» μου, κι' ἔτσι θὰ μπορέσω μ' ὅλη μου τὴν ἡσυχία νὰ πετύχω τὴν κατάλληλη «σουρπρίζ» γιὰ τὸν καθένα. Ἡ 15 ὅμως τοῦ μηνός, ἡ 20, ἡ 25 περνᾶν βιαστικὰ - βιαστικά, κι' ὅλο ἀναβάλλω νὰ κάνω τὴν περίφημη αὐτὴ ἔφοδό μου...Ἔχει τόσες φροντίδες, βλέπετε, ἡ ζωή...Κι' ἔτσι φθάνει ἡ τελευταία στιγμή, χωρὶς νἄχω ψωνίσει ἀκόμη τίποτε.

Ἄς εἶνε τέλος πάντων· θὰ χαραμίσω τὴ σημερινή μου μέρα στὰ μαγαζιά. Τί νὰ γίνῃ...

Πρέπει ὅμως νὰ διαλέξω μὲ προσοχή. Νὰ προτιμήσω τίποτα κομψοτεχνήματα ἀπὸ πορσελάνη, ἢ καλλίτερα, τίποτα πέτσινα πολυτελῆ τσαντάκια ;...

Γιατί, φυσικά, δὲν ἐννοῶ νὰ προσφέρω μπομπόνια ἢ λουλούδια ! Πρὸς Θεοῦ !.. Τὸ καλλίτερο εἶνε, θωρῶ, νὰ βρῶ κανένα δῶρο φτηνὸ μὲν ἀλλὰ ποὺ νἄχῃ γοῦστο. Γιὰ νὰ τὸ πετύχῃ ὅμως κανεὶς αὐτὸ χρειάζεται σκέψη καὶ διάλεγμα. Νά, τίποτε μπιμπλό, π. χ .. Τί μπιμπλὸ ὅμως ;...

Νὰ εἶχα τουλάχιστον καιρὸ διαθέσιμο, τί καλὰ θὰ ἤτανε ! Τὸ κακο ὅμως εἶνε ὅτι μὲ τὸ νὰ ἐξετάζω τὶς βιτρίνες, ἔχασα ἤδη τὸ μισό μου ἀπογευμα... Κι' ἐξ ἄλλου, ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἔχει περάσει τόσος κόσμος ἀπὸ τὰ μαγαζια. Τὸ ὡραιότερα κοί.. φθηνότερα πράγματα θἄχουν ἤδη ἀγοραστεῖ. Δε σἄχουν μείνει παρὰ μόνον τα ἀκριβὰ τερατουργήματα....

***

Τ ἀποφασίζω, τέλος πάντων, καὶ μπαίνω μέσα σ' ἕνα μαγαζί. Καὶ τωρα ἀρχιζει νέο μαρτύριο. Δὲν ξερω πλέον οὔτε ἂν ἔχω γοῦστο κἂν !.. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο ποὺ βρίσκομαι μπλεγμένος μέσα στὰ πολλὰ καὶ διάφορα αὐτὰ ἀντικείμενα, πιάνω νὰ καταλαβαίνω τί μοῦ ἀρέσει καὶ τί δὲ μοῦ ἀρέσει... Ἄς προσπαθήσω, τέλος πάντων, νὰ διαλέξω κατι...

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ὅμως πρεπει νὰ ξεφορτωθῶ τὴν πωλήτρια, ἡ ὁποια δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ βιαζεῖ στ' αὐτιά μου δίνοντάς μου τὶς πιο ἠλίθιες συμβουλές : Μολις μὲ βλέπει νὰ κοιτάζω κάτι τἀρπαζει καὶ τ ο β ζει μπρὸς στη μυτη μου λέγοντάς μου : «Ἂν εἶνε γιὰ κυρια θα τῆς ἀρέσῃ πολύ !...» Ἔ, μα αὐ ὸ δὲν μπορεῖ νὰ βασταξῃ πε ισσοτερο Θὲ τὴν προγγξῶ !. .

Τ ρ δηλ ν λυ ον τ ὑ ε ι α, μ ι ρ ι ρ ο ητά, δε ἐννοῶ νὰ διαλέξω μ ν ος χωρ βοηθ ι ι και συμβ ι ες, σύμφωνα μὲ τὸ γοῦστο μου κι' ις ἰδέες μου... Αὐτὴ ὅμως μὲ κοιτάζει κοροϊδευτικὰ σὰ νὰ μοῦ λέει : «Ποῦ θα μοῦ πᾶς, φιλαράκο μου... Σὰν ζαλισταῖς ψαχνοντας σὲ μένα θα καταφυγῇς...»

***

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ λεπτομερῆ ἐξέταση δὲν ξέρει πλέον κανεὶς ἂν τὰ μικρὰ αὐτὰ βαζα ἔχουν ὁμμιὰ καλλιεχνικὴ ἀξία ἢ ἂν ἀγοραστήκαν με τη χιλιαδα, κι' ἂν αὐτὰ τὰ πιατακια τῆς πορσελάνης εἶνε ὅμοια μὲ κεῖνα ποὺ πουλιοῦνται στὶς λαϊκὲς παράγγες.

Νὰ ὅμως ἕνα τασσακι ποὺ δὲν φαίνεται ἄσχημο.

— Εἶνε ἀσημένιο, δεσποινίς ;

— Μάλιστα, κύριε. Ἂν κοιτάξετε πλάϊ του θὰ δῆτε τὴ μάρκα.

Γυριζω τὸ τασσάκι, κοιτάζω πλάϊ τὴν μάρκα καὶ βλεπω τὴν τιμή. Ἡ τελευταία αὐτὴ ἀνακάλυψις ὅμως μὲ πείθει νὰ ξαναβάλω τὸ τασσάκι ἐκεῖ ἀπ' ὅπου τὸ πῆρα. Εἶναι τρομερὰ ἀκριβό! Καὶ τώρα ;... Ἂν προσεφερα σ' αὐτὴν την κάρτα στὴν ὁποίαν εἶχα τὴ βλακεία νὰ πάω νὰ δειπνήσω τὸν περασμένο μῆνα, αὐτὴ τὴν λαβη ὁιμπρέλλας;... Δε βαριέσαι! Θα θυμώσῃ γιατὶ δεν τῆς προσεφερα... ὁλόκληρη τὴν ὁμπρελλα !

Νὰ τῆς πάρω λοιπον αὐτὰ τὰ μαξιλαράκια; Εἶνε καὶ κεντημένα.. Ποῦ ξερω ὅμως ἐγὼ ἀπὸ κεντήματα! Να τῆς πάρω τότε καμμιὰ μυρουδιά ; Ἡ τούτην ἐδῶ τὴν φιλντισένια σφραγῖδα μὲ τὸ μονόγραμμά της;... Ἀνοησίες! Θὰ γελάσῃ...

***

Ὤχ, ἀδερφέ ! Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ καλλίτερο ἀπ' ὅλα θἄταν νὰ τῆς πάω, ἁπλούστατα, ἕνα κουτὶ μπομπόνια ! Κεῖ ποὺ θὰ πάω νὰ παραγγειλω τὰ ἐπισκεπτήριά μου, ἀγοράζω κι' ἕνα πολυτελὲς κουτί—καὶ τελείωσε ! Κατόπιν, θὰ γυρίσω σπίτι μου καὶ θὰ πέσω νὰ κοιμηθῶ, προσπαθῶντας νὰ μη συλλογίζομαι τὶς ἀγωνιώδεις καὶ ἀναποφασιστες αὐτὲς ἡμέρες ποὺ σὲ φέρνουν στὸ σημεῖο νὰ παρακαλῇς νἄρθῃ κανενας κατακλυσμός, τίποτε τὸ τρομερὸ καὶ τὸ ἀπρόοπτο, ποὺ ν' ἀνακατέψῃ τὶς ἐποχές, τὸ ἡμερολόγιο, τὴν κοινωνικὴ ζωή, καὶ νὰ καταργήσῃ τὴν πρωτοχρονιά, γιὰ πάντα... γιὰ πάντα !..

Τριστὰν Μπερνὰρ